

Što je istina? - Broj jedan

Okvir istine: Otkrivenje, proročke usporednice i Alfa i Omega

Jeff Pippenger

2023-08-05

Prije nego što se pozabavimo temom što je istina, primjećujemo da smo ovo proučavanje započeli prva tri retka prvoga poglavlja Otkrivenja, a potom dodali članak o Iliji. Nekoliko je svrha ovih proučavanja prepoznati ulogu Sjedinjenih Država u proročanstvu, otvoriti poruku Otkrivenja Isusa Krista, prepoznati ulogu proroka kao simbola Božjega naroda te razmotriti posljedice onoga što znači da je Isus Alfa. Pokazali smo da se prva tri retka Otkrivenja slažu i podudaraju s posljednjim recima Otkrivenja te da se u oba slučaja, i na početku i na svršetku, Isus poistovjećuje kao Alfa i Omega, početak i svršetak, prvi i posljednji.

Poslužili smo se kratkim razmatranjem o Iliji u drugom proučavanju kako bismo pokazali da se uvodni redci Biblije slažu sa završnim redcima i Staroga i Novoga zavjeta, te nadalje da se i uvodni redci Novoga zavjeta također slažu s početkom ili završetkom, kako god želite promatrati Bibliju, bilo kao cjelinu bilo kao dva zavjeta.

Druga točka koju nastojimo razviti jest razumijevanje da je Božanstvo djelovalo kako bi postupno otkrivalo božanstvo kroz povijest. Zato smo istaknuli da, kako vrijeme odmiče u biblijskoj temi povijesti saveza, Bog korak po korak otkrivao sve više i više svojega karaktera kroz simboliku svojih različitih imena. Svemogući Bog govorio je Abrahamu, i isti je Bog govorio Mojsiju, ali je obavijestio Mojsija da će od tada nadalje njegovo ime biti poznato kao Jehova. Zatim, kada je Krist došao, predstavio se imenom koje je bilo nepoznato u Starome zavjetu, osim jednoga izraza toga imena od strane jednoga Babilonca u trećem poglavlju Daniela. Isus nije samo posvjedočio da je On jedinorođeni od Oca, nego se također u toj posebnoj povijesti saveza poistovjetio kao Sin Čovječji. Bog je također dao ime Milleritskom adventizmu kada je stupio u savez s počecima adventizma.

„U ovo vrijeme, kada smo tako blizu svršetku, hoćemo li u praksi postati toliko slični svijetu da će ljudi uzalud tražiti Božji imenovani narod? Hoće li itko prodati naše osebujne značajke kao Božjega izabranog naroda za bilo kakvu prednost koju svijet može ponuditi? Hoće li se naklonost onih koji prestupaju Božji zakon smatrati nečim od velike vrijednosti? Hoće li oni koje je Gospodin nazvao svojim narodom pretpostaviti da postoji ikakva sila viša od velikoga JA SAM? Hoćemo li nastojati izbrisati razlikovna obilježja vjere koja su nas učinila adventistima sedmoga dana?“ Evangelism, 121.

Ime dano adventistima sedmoga dana dano je od Gospodina, a sestra White često upućuje na adventiste kao na Božji imenovani narod. „Imenovani“ znači biti nazvan. Jedine dvije crkve koje sestra White označuje kao Božji imenovani narod jesu drevni Izrael i suvremeni Izrael.

Stoga, dok nastavljamo naše proučavanje knjige Otkrivenja, iznosim prijedlog da je „novo ime“ koje se otkriva Filadelfijcima, koji su također prikazani kao sto četrdeset i četiri tisuće, velik dio

proročanske tajne koja se otpećuje neposredno prije nego što se zaključi vrijeme milosti.

Onoga koji pobijedi učinit ću stupom u hramu Boga svojega, i više neće izići van; i napisat ću na njemu ime Boga svojega, i ime grada Boga svojega, novoga Jeruzalema, koji silazi s neba od Boga mojega; i napisat ću na njemu svoje novo ime. Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama. Otkrivenje 3:12, 13.

Posljednja poruka upozorenja jest poruka Otkrivenja Isusa Krista i ona je otkrivenje Njegova karaktera.

„Oni koji čekaju dolazak Zaručnika trebaju reći narodu: ‘Evo Boga vašega.’ Posljednje zrake milosrdne svjetlosti, posljednja poruka milosti koja se treba dati svijetu, otkrivenje je Njegova karaktera ljubavi. Djeca Božja trebaju očitovati Njegovu slavu. U vlastitom životu i karakteru trebaju otkriti što je za njih učinila milost Božja.“ Kristove prispodobе, 415, 416.

Imamo još mnogo toga unijeti u zapis u vezi s Isusom kao Riječju, no sada ćemo se posvetiti riječi „istina“. Razumijevanje „istine“, kao i riječi „istina“, a također i slova kojima se tvori „riječ istine“, jest razumijevanje Kristova karaktera.

Tada mu Pilat reče: Ti si dakle kralj? Isus odgovori: Ti kažeš da sam ja kralj. Ja sam se zato rodio i zato došao na svijet da svjedočim za istinu. Svaki koji je od istine sluša moj glas. Pilat mu reče: Što je istina? I pošto to reče, opet iziđe k Židovima te im reče: Ja na njemu ne nalazim nikakve krivnje. Ivan 18:37, 38.

Grčka riječ prevedena kao „istina“ u tome retku izvedena je iz hebrejske riječi koja je također slovo, pa čak i broj. Prvo slovo hebrejske abecede jest „alef“. Zapravo, prva dva slova hebrejske abecede jesu „alef“ i „bet“, i vrlo su slična prvim dvama slovima u grčkome, a to su alfa i beta. Zajedno tvore korijen riječi „alfabet“. Riječ „alfa“ (od hebrejskoga slova alef) stoga se rabi kao slovo, riječ, broj, a također i kao jedno od mnogih Isusovih imena.

Kad je Pilat postavio pitanje: „Što je istina?“, Isus mu je već bio rekao da je razlog zbog kojega je „došao na svijet“, kao i razlog zbog kojega je bio „rođen“, taj da svjedoči za „istinu“. Dodao je da „svatko tko je od istine“ sluša njegov glas.

Blagoslovljen je onaj koji čita i oni koji slušaju riječi ovoga proročanstva te drže ono što je u njemu zapisano, jer je vrijeme blizu. Otkrivenje 1,3.

ISTINA: G225—Od G227; istina: – istinit, X uistinu, istina, zbiljnost. G227—Od G1 (kao niječne čestice) i G2990; istinit (kao onaj koji ne prikriva): – istinit, uistinu, istina. G1; A. Hebrejskoga podrijetla; prvo slovo abecede: samo figurativno (po svojoj uporabi kao brojke) prvo. Alfa.

Isus mu reče: Ja sam put, istina i život; nitko ne dolazi Ocu osim po meni. Ivan 14,6.

Kad je Isus rekao: „Ja sam... istina.“ Govorio je da je On slovo, broj i riječ, jer slovo alfa, riječ alfa i broj alfa svi su „istina“. U knjizi proroka Daniela Krist se objavio kao čudesni Brojitelj, što je definicija hebrejske riječi „Palmoni“, koja je u osmom poglavlju Daniela prevedena kao „onaj sveti koji govoraše“.

Tada čuh jednoga sveca gdje govori, a drugi svetac reče onomu određenom svecu koji govoraše: Dokle će trajati viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o prijestupu pustoši, da se i Svetište i vojska predaju da budu pogaženi? I reče mi: Do dvije tisuće i tristo dana; tada će Svetište biti očišćeno. Daniel 8,13.14.

Onaj „neki svetac” u trinaestom retku jest „Palmoni” — čudesni brojač, ili brojač tajni. U ta su dva retka izložena proročanstvo o 2300 godina i dva proročanstva o 2520 godina. Tih 2300 godina odnosi se na „Svetište”, a dva proročanstva od 2520 godina odnose se na „vojsku”, jer će i Svetište i vojska biti pogaženi od Rima. Proročanstvo o 2520 godina predstavlja gaženje Božjega Svetišta i Njegova naroda. Tri duboka, međusobno povezana vremenski utemeljena proročanstva nalaze se upravo na onome mjestu u Bibliji gdje se Isus predstavlja kao čudesni brojač tajni. Nije riječ samo o tome da je izabrao ta dva retka kako bi se predstavio kao Gospodar vremena, nego dva retka u kojima se objavljuje također označuju vrijeme kada će stupiti u Savez s modernim duhovnim Izraelom, a ta su dva retka ujedno i temelj te središnji stup adventizma.

„Biblijski redak koji je, više od svih drugih, bio i temelj i središnji stup adventne vjere, bila je izjava: ‘Do dvije tisuće i tri stotine dana; tada će se Svetište očistiti.’ [Daniel 8:14.]” Velika borba, 409.

U vrijeme svršetka, 1798. godine, Danielova je knjiga bila zapečaćena otvorena, a prva anđeoska poruka pojavila se u povijesti, označivši porast proročkog znanja koji se dogodio u vrijeme mileritskog pokreta, što je bio početak adventizma sedmoga dana. Kada je Danielova knjiga bila otvorena mileritima, razumjela se poruka od Palmonija — poruka o vremenu. Božja Riječ nikada ne zatajuje i uvijek poistovjećuje svršetak s početkom. Stoga će na svršetku adventizma zasigurno doći do objave Njegova karaktera, kao što je bilo u mileritskoj povijesti. Ta se činjenica temelji na početku i svršetku adventizma, ali se također temelji na istaknutom odnosu Danielove knjige s knjigom Otkrivenja. Daniel i Otkrivenje predstavljaju jednu knjigu, a u tom prikazu oni su dva svjedoka, pri čemu je prvi Daniel, a posljednji Otkrivenje.

„Knjige Daniela i Otkrivenja jedno su. Jedna je proroštvo, druga otkrivenje; jedna je zapečaćena knjiga, druga otvorena knjiga.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, svezak 7, 972.

Daniel i Otkrivenje dvije su knjige koje su jedna knjiga, na isti način kao što je Biblija jedna knjiga podijeljena na Stari i Novi, odnosno na početak i svršetak. U jedanaestom poglavlju Otkrivenja dva svjedoka koji su prikazani kao Mojsije i Ilija jesu Stari i Novi zavjet.

„O dvojici svjedoka prorok nadalje izjavljuje: ‘To su dvije masline i dva svijećnjaka što stoje pred Bogom zemlje.’ ‘Tvoja riječ’, reče psalmist, ‘svjetiljka je nozi mojoj i svjetlo stazi mojoj.’ Otkrivenje 11,4; Psalam 119,105. Ta dva svjedoka predstavljaju Sveta pisma Staroga i Novoga zavjeta.” Velika borba, 267.

Daniel i Ivan dva su svjedoka koji su obojica bili progonjeni, obojica odvedeni u sužanjstvo, obojici je dana ista crta proročanske povijesti da je zabilježe, obojica predstavljaju sto četrdeset i četiri tisuće, obojica žive nakon razorenja Jeruzalema, obojica su simboli smrti i uskrsnuća (Ivan iz vrelog ulja, a Daniel iz lavlje jame).

Daniel prepoznaje posebno otkrivenje Kristova karaktera, i to čini u dvama recima koje nadahnuće naziva „središnjim stupom i temeljem” Crkve adventista sedmoga dana. Ta su dva retka bila „završni kamen” — posljednji kamen položen u temelje koji su bili predloženi djelima Williama Millera. Taj je završni kamen sa sobom donio razumijevanje nebeskog Svetišta, Božjeg zakona, subote, istražnog suda i trojice anđela iz četrnaestog poglavlja Otkrivenja. Daniel je početak knjige, Ivan je kraj.

Ivanov spis otkrit će objavu Kristova karaktera na kraju adventizma. Na početku suvremenog Izraela objavio se kao Divni Brojitelj, Stvoritelj svega što je matematičko, a na kraju suvremenog Izraela objavljuje se kao divni lingvist. On je Stvoritelj svega što je uključeno u jezik, bilo da je riječ o strukturi jezika, gramatičkim pravilima, riječima pa čak i slovima abecede. On je stvorio komunikaciju koja se ostvaruje riječima, kojom upravljaju gramatička pravila, bilo pisana ili izgovorena, zapisanu abecedom koja je bila po Njegovu naumu; a povrh svega toga — On je Riječ. Tom Riječju On preobražava slijepe, nepripremljene Laodicejce u posvećene Filadelfijce.

Posveti ih svojom istinom: tvoja je riječ istina. Ivan 17,17.

Riječ prevedena kao „posvetiti” znači učiniti svetim. Sto četrdeset i četiri tisuće bit će sveti i dosegnut će to stanje karaktera po „istini” ili, moglo bi se reći, po njegovoj „Riječi”, jer Isus je Riječ i On je istina.

U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše kod Boga, i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku kod Boga. Sve je po njoj postalo; i bez nje nije postalo ništa što je postalo. Ivan 1,1–3.

Primijetite da je to prvo što Ivan piše u svom Evanđelju. To se, naravno, podudara s onim što je prvo zapisano u Postanku. To pridonosi svjedočanstvu, jasnije određujući ono što je izrečeno u prvoj knjizi Postanka.

U početku stvori Bog nebo i zemlju. Postanak 1,1.

Riječ prevedena kao „Bog” u prvom retku jest u množini, čime se već od samoga „početka” utvrđuje da je Bog više od jednoga. „U početku” u Evanđelju po Ivanu Riječ bijaše u Boga i bijaše Bog. A Riječ bijaše Stvoritelj.

Isus je Riječ, i proizveo je Bibliju spajanjem božanstva i čovječstva — božanstva koje predstavlja Duh Sveti i čovječstva u osobama onih koji su zapisali riječi u knjigama koje su trebale biti poslane crkvama. Tako je Biblija, kao i Isus, spoj čovječstva i božanstva. Biblija je, unatoč uključenosti palih tjelesnih ljudskih bića, sveta, a sveti su bili i ljudi koji su je zapisali.

I imamo još pouzdaniju proročku riječ; i dobro činite što na nju pazite kao na svjetiljku koja svijetli na tamnu mjestu, dok dan ne osvane i zvijezda Danica ne uzide u vašim srcima: Znajući ponajprije ovo, da nijedno proroštvo Pisma nije stvar osobnoga tumačenja. Jer proroštvo nekoć nije dolazilo voljom čovječjom, nego su sveti Božji ljudi govorili potaknuti Duhom Svetim. 2 Petrova 1:19–21.

Premda su proroci bili sveti ljudi, ipak su još uvijek bili pali ljudi, jer svi su sagriješili i lišeni su slave Božje. Ipak, Biblija je spoj božanskoga i ljudskoga, i sveta je, jer je Riječ Božja došla

pokazati u svojem životu i u svojoj zapisanoj Riječi da čovječstvo sjedinjeno s božanstvom ne griješi. Ono što vrijedi za Bibliju vrijedi i za Krista, jer On je Biblija.

Isus je na sebe uzeo grešno tijelo i nikada nije sagriješio, pruživši tako primjer da čovječstvo sjedinjeno s božanstvom ne griješi.

„Priča o Betlehemu neiscrpna je tema. U njoj je skrivena ‘dubina bogatstva i mudrosti i spoznaje Božje’. Rimljanima 11,33. Divimo se Spasiteljevoj žrtvi što je zamijenio prijestolje neba jaslama, a zajedništvo anđela koji Ga obožavaju životinjama u staji. Ljudska oholost i samodostatnost stoje ukorene u Njegovoj prisutnosti. Ipak, to je bio tek početak Njegova čudesnog poniženja. Bilo bi gotovo beskrajno poniženje da je Sin Božji uzeo ljudsku narav čak i onda kada je Adam stajao u svojoj nevinosti u Edenu. No Isus je prihvatio čovječstvo kada je ljudski rod bio oslabljen četirima tisućama godina grijeha. Kao i svako Adamovo dijete, prihvatio je posljedice djelovanja velikoga zakona nasljednosti. Kakve su bile te posljedice, pokazuje povijest Njegovih zemaljskih predaka. Došao je s takvim naslijeđem da podijeli naše žalosti i kušnje te da nam pruži primjer bezgrešnoga života.” Čežnja vjekova, 48.

Isus je Riječ, a i Isus i Biblija spoj su ljudskoga i božanskoga. Kada je Isus tijekom stoljeća stvarao Bibliju, u nju je postavio pravila kako bi oni koji će čuti, čuli. Pravila koja upravljaju Biblijom također su obilježja njegova karaktera.

„U Otkrivenju se susreću i završavaju sve knjige Biblije. Ovdje se nalazi dopuna knjige proroka Daniela.” Djela apostolska, 585.

Riječ „upotpuniti” znači dovesti do savršenstva. Danielovo svjedočanstvo završava u Otkrivenju, čineći Danielovo svjedočanstvo početkom, a Otkrivenje svršetkom. Početak Otkrivenja ponavlja se na kraju Otkrivenja, a u prvom retku prvoga poglavlja Daniela vodi se rat između doslovnog Izraela i doslovnog Babilona, u kojem Babilon pobjeđuje; no pri završetku povijesti kušnje u Danielu 11:45; 12:1 duhovni Babilon ratuje s duhovnim Izraelom i na kraju Babilon gubi, a Izrael nadvladava. Kao što je s Ivanom u Otkrivenju, početak Danielova svjedočanstva slaže se sa svršetkom njegova svjedočanstva. Dakle, što je istina?

Doktrina je riječ koja označuje ono što neko tijelo vjernika smatra ispravnim. Njezina svrha ili uporaba nije ograničena na Bibliju ili kršćanstvo. U takozvanom kršćanstvu vjerojatno ima više lažnih „doktrina” nego istinitih, jer duhovni Babilon, papinstvo, jest krletka svake nečiste i mrske ptice, a te ptice predstavljaju zlo, koje crkve održavaju i prikrivaju lažnim doktrinama, kao što je učenje da je Zakon ukinut. Ali postoji istinita doktrina.

„Umovi Berejaca nisu bili suženi predrasudama. Bili su spremni ispitati istinitost nauka koje su propovijedali apostoli. Proučavali su Bibliju, ne iz znatiželje, nego da bi doznali što je bilo napisano o obećanom Mesiji. Svakodnevno su istraživali nadahnute spise, i dok su uspoređivali Pismo s Pismom, nebeski anđeli bili su uz njih, prosvjetljujući njihov um i ostavljajući dojam na njihova srca.

„Gdje god se navješćuju istine evanđelja, oni koji iskreno žele činiti što je pravo bivaju potaknuti na marljivo istraživanje Svetoga pisma. Kad bi, u završnim prizorima povijesti ove

zemlje, oni kojima se navješćuju istine kušnje slijedili primjer Berejaca, svakodnevno istražujući Pisma i uspoređujući s Božjom riječju poruke koje im se donose, danas bi bio velik broj onih koji su vjerni propisima Božjega zakona, ondje gdje ih je sada razmjerno malo. No kada se iznose nepopularne biblijske istine, mnogi odbijaju provesti to istraživanje. Premda nisu u stanju pobiti jasna učenja Svetoga pisma, ipak pokazuju krajnju nevoljkost da prouče ponuđene dokaze. Neki drže da, čak i ako su ta učenja doista istinita, nije od velike važnosti hoće li prihvatiti novo svjetlo ili ne, te se drže ugodnih bajki kojima se neprijatelj služi da bi odveo duše na stranputicu. Tako su njihovi umovi zaslijepljeni zabludom i oni postaju odvojeni od neba.“

„Svima će se suditi prema svjetlu koje im je dano. Gospodin šalje svoje poslanike s porukom spasenja, a one koji čuju smatrat će odgovornima za način na koji postupaju s riječima Njegovih slugu. Oni koji iskreno traže istinu pomno će, u svjetlu Božje riječi, ispitati nauke koje su im iznesene.“ Djela apostolska, 231, 232.

Postoje „doktrine” koje su „istine evanđelja” i njih treba istraživati. Neke su, (ako ne i sve), „istine kušnje”. Subota je istina kušnje koju je lako razumjeti. Postoje istinite i lažne doktrine. Neke od istinitih doktrina predstavljaju kušnju onima koji ih slušaju. Postoji i vrsta istine koja je namijenjena određenom vremenskom razdoblju. Te se istine nazivaju „sadašnja istina”.

„U Božjoj Riječi sadržane su mnoge dragocjene istine, ali stadi je sada potrebna ‘sadašnja istina’. Vidjela sam opasnost da se vjesnici udalje od važnih točaka sadašnje istine kako bi se zadržavali na temama koje nisu prikladne da ujedine stado i posvete dušu. Sotona će ovdje iskoristiti svaku moguću prednost da naudi djelu.

„No teme kao što su Svetište, u vezi s 2300 dana, Božje zapovijedi i vjera Isusova, savršeno su prikladne da objasne prošli adventni pokret i pokažu kakav je naš sadašnji položaj, učvrste vjeru onih koji sumnjaju i daju sigurnost slavnoj budućnosti. Često sam viđala da su to bile glavne teme na kojima bi se vjesnici trebali zadržavati.“ Rani spisi, 63.

Adventisti se često služe ovim odlomkom kako bi izbjegli ono što on zapravo kaže. Tvrdi da sve što treba naglašavati u našim porukama o „sadašnjoj istini” jesu svetište, 2300 dana, zapovijedi i vjera Isusova. Tu tvrdnju iznose kako bi izbjegli ono što je utvrđeno o tim četirima predmetima.

Svrha ovih četiriju velikih istina jest da su „savršeno sračunate da objasne prošli adventni pokret i pokažu kakav je naš sadašnji položaj, učvrste vjeru onih koji sumnjaju i daju izvjesnost slavnoj budućnosti.” Ove četiri doktrine sadašnje istine osmišljene su da pokažu kako početak adventizma (prošli adventni pokret) predodređuje svršetak adventizma (naš sadašnji položaj). Te četiri temeljne doktrine „savršeno su sračunate” da objasne načelo da je svršetak predodređen početkom. Prema ovom nadahnutom odlomku, to je „sadašnja istina” koja je „stadi sada potrebna.”

Drevni Izrael početak je Izraela, a moderni Izrael njegov je svršetak. Drevni doslovni Izrael predodređivao je adventni narod sedmoga dana od vremena svršetka 1798. godine pa sve do nedjeljnoga zakona. Prije prvoga Kristova dolaska „sadašnja istina” bila je nevidljiva Židovima, jer su bili slijepi (laodikejski) zbog svoje ovisnosti o običajima i predajama.

„Želimo razumjeti vrijeme u kojem živimo. Ne razumijemo ga ni upola. Ne shvaćamo ga ni upola. Srce mi drhti u meni kad pomislim s kakvim se neprijateljem moramo suočiti i kako smo slabo pripravljeni da mu se odupremo. Kušnje djece Izraelove i njihov stav neposredno prije prvoga Kristova dolaska iznova i iznova bili su mi predloženi kako bi se prikazao položaj Božjeg naroda u njegovu iskustvu prije drugoga Kristova dolaska — kako je neprijatelj tražio svaku priliku da zavlada umovima Židova, a danas nastoji zaslijepiti umove Božjih slugu, da ne bi mogli razabrati dragocjenu istinu.” Selected Messages, knjiga 2, 406.

Prema našoj sljedećoj referenci, Židovi su izgubili iz vida „izvornu Božju istinu“, a ta izvorna istina za Židove bila je povijest izbavljenja iz Egipta. Povijest toga izbavljenja bila je njihova izvorna istina; to je bila istina koju im je bilo naloženo poučavati svoju djecu kroz njihove naraštaje. Oni su podbacili, kao što je podbacio i adventizam. Da bi slijepim Židovima iznio istinu, Isus je istinu smjestio u okvir.

„U vrijeme Spasiteljevo Židovi su tako prekrili dragocjene dragulje istine smećem predaje i bajki da je bilo nemoguće razlikovati istinito od lažnoga. Spasitelj je došao ukloniti smeće praznovjerja i dugo njegovanih zabluda te dragulje Božje riječi postaviti u okvir istine. Što bi Spasitelj učinio kada bi sada došao k nama kao što je došao Židovima? Morao bi obaviti slično djelo uklanjanja smeća predaje i obreda. Židovi su bili silno uznemireni kada je učinio to djelo. Izgubili su iz vida izvornu Božju istinu, ali ju je Krist ponovno iznio na vidjelo. Naš je posao osloboditi dragocjene Božje istine od praznovjerja i zablude.“

„Slavne istine bile su zakopane izvan vidokruga te su zabludom i praznovjerjem učinjene bez sjaja i neprivlačnima. Isus otkriva Božje svjetlo i iznosi prekrasan sjaj istine u svoj njezinoj božanskoj slavi. Umovi poštenih ispunjeni su divljenjem. Njihova su srca u svetim osjećajima privučena k Onome koji je iznio dragulje istine i pokazao ih njihovu razumijevanju.

„Židovi su razumjeli neki dio istine i poučavali neki dio riječi Božje; ali nisu shvatili dalekosežnu narav Božjeg zakona. Krist je uklonio smeće predaje i pokazao pravu jezgru i srž Božjih namjera. Kada je to učinio, razbjesnili su se do krajnjih granica. Širili su lažne glasine od jednoga grada do drugoga da Krist razara djelo Božje. Ali dok je Isus uklanjao stare oblike, ponovno je uspostavljao stare istine, stavljajući ih u okvir istine. Uskladio ih je i povezao zajedno, tvoreći cjelovit i skladan sustav istine. To je bilo djelo koje je naš Spasitelj učinio; a sada što ćemo mi činiti? Nećemo li raditi u skladu s Kristom? Hoćemo li se ravnati prema rekla-kazala? Hoćemo li dopustiti da nam vlastite maštarije zaklone Božje svjetlo? Trebamo pažljivo čitati, razumno slušati i i druge poučavati onome što smo naučili. Moramo neprestano gladovati za kruhom života, neprestano tražiti živu vodu i snijeg Libanona, kako bismo mogli voditi narod k živim, osvježavajućim vodama Izvora istine.” Review and Herald, 4. lipnja 1889.

Pri svome prvom dolasku Isus je „ponovno uspostavio stare istine, stavljajući ih u okvir istine. Usporedio ih je i povezao zajedno, sačinivši cjelovit i skladan sustav istine.” Isus se poslužio poviješću s početka drevnoga Izraela kako bi ponovno uspostavio stare istine, i to tako što je te istine usporedio (po temi) i povezao ih zajedno (usporedno, redak na redak). Učinio je to sa svrhom da oslobodi Židove od običaja i predaja koje su ih bile zaslijepile. Ta je povijest bila završna

povijest doslovnoga Izraela.

Adventizam ponavlja povijest završetka drevnoga Izraela, a okvir u koji se treba smjestiti istina kako bi se uklonila laodicejska sljepoća predaje i običaja uspostavlja se sada, kao i onda kada je Krist djelovao među Židovima. „Stare istine“ trebaju se smjestiti u „okvir“ istine, kako bi se proročke linije dovele zajedno s drugim proročkim linijama, „redak na redak“, usporedno, s ciljem da se laodicejac možda oslobodi svoje sljepoće. Krist je naš primjer u svemu.

U Bibliji postoje istine koje se prepoznaju kao nauk, i „ima mnogo divnih istina“, ali postoji i „sadašnja istina“ koja je „ispit za narod“ „naraštaja“ koji živi u vrijeme kada se ta istina otkriva. Proročki se to zbiva u četvrtom naraštaju adventizma, a „sadašnja istina“ „koja je ispit za ovaj naraštaj“ nije bila ispit za rane naraštaje adventizma.

„U Svetome pismu ima nekih stvari koje je teško razumjeti i koje, prema riječima Petra, neuki i nepostojani izvrću na vlastitu propast. Možda u ovome životu nećemo moći objasniti značenje svakoga odlomka Svetoga pisma; ali nema nijedne bitne točke praktične istine koja bi bila obavijena tajnom. Kada dođe vrijeme, u Božjoj providnosti, da svijet bude kušan istinom za to vrijeme, umovi će pod djelovanjem Njegova Duha biti potaknuti da istražuju Pisma, čak i uz post i molitvu, sve dok se karika po karika ne istraži i ne sjedini u savršen lanac. Svaka činjenica koja se neposredno tiče spasenja duša bit će tako jasno iznesena da nitko ne mora griješiti niti hoditi u tami.“

„Dok smo slijedili lanac proročanstva, objavljena istina za naše vrijeme bila je jasno viđena i objašnjena. Odgovorni smo za prednosti koje uživamo i za svjetlo koje obasjava naš put. Oni koji su živjeli u prošlim naraštajima bili su odgovorni za svjetlo kojemu je bilo dopušteno da ih obasja. Njihov se um bavio različitim točkama Svetoga pisma koje su ih iskušavale. Ali oni nisu razumjeli istine koje mi razumijemo. Nisu bili odgovorni za svjetlo koje nisu imali. Imali su Bibliju, kao i mi; ali vrijeme za razotkrivanje posebne istine u vezi sa završnim prizorima povijesti ove zemlje jest tijekom posljednjih naraštaja koji će živjeti na zemlji.“

„Posebne su istine bile prilagođene okolnostima naraštaja onako kako su postojali. Sadašnja istina, koja je kušnja narodu ovoga naraštaja, nije bila kušnja narodu naraštaja iz davne prošlosti. Kad bi svjetlo koje sada svijetli na nas u pogledu subote četvrte zapovijedi bilo dano naraštajima u prošlosti, Bog bi ih smatrao odgovornima za to svjetlo.“ Testimonies, svezak drugi, 692, 693.

Onima koji bi možda željeli nijekati da u povijesti adventizma postoje četiri naraštaja, uputio bih na Habakukove ploče. Vrlo jednostavan način da se razumije ta činjenica jest da ime Laodiceja znači narod kojemu se sudi. Početak adventizma objavio je otvaranje suda, a kraj adventizma objavljuje završetak suda. Završetak suda zbiva se u trećem i četvrtom naraštaju.

Ne pravi sebi lika rezana niti ikakva obličja od onoga što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodama pod zemljom: ne klanjaj im se niti im služi; jer ja, Gospodin, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran, koji pohodim bezakonje otaca na djeci do trećega i četvrtoga koljena onih koji me mrze; a iskazujem milosrđe tisućama onih koji me ljube i drže moje zapovijedi. Izlazak 20:4–6.

Na završetku suda, posljednji naraštaj laodicejskog (narod kojemu se sudi) adventizma bit će suđen i izbačen iz usta Gospodnjih, kao što je bio drevni Izrael pri razorenju Jeruzalema. Biblijske doktrine jesu istine, a postoje i istine kušnje, a zatim postoje i sadašnje istine. Sadašnja istina uvijek je istina kušnje, ali ona označuje istinu kušnje osobito namijenjenu naraštaju koji upravo živi. No činjenica je, vjerojatnije, da je svaka istina iz Božje riječi koju odlučimo odbaciti upravo postala istina kušnje koju smo upravo pali.

Isus je Riječ Božja i On je istina. Obavijestio je Pilata da je razlog zbog kojega je „došao” „na svijet” bio da „svjedoči za istinu” te da je svatko tko čuje njegov glas „od istine”. Riječ „istina” o kojoj su govorili Pilat i Isus potječe od hebrejske riječi koja se prevodi kao „istina” i pojavljuje se stotinu dvadeset i sedam puta u Starome zavjetu. Ta se hebrejska riječ (H571) prevodi različitim engleskim riječima, ali se u Starome zavjetu devedeset i dva puta prevodi kao „istina”. To je jedna od onih riječi koje su duboko snažne, na mnogim razinama.

Riječ prevedena kao „istina” u Starome zavjetu sastoji se od triju hebrejskih slova, a kod hebrejskih slova svako slovo ima vlastitu definiciju, tako da riječ koja je sastavljena od slova spaja združena značenja svakoga slova kako bi proizvela konačno značenje riječi. Riječ „istina” sastavljena je od triju hebrejskih slova: prvoga slova hebrejske abecede, jednoga slova u sredini i posljednjega slova hebrejske abecede. „Istina” je u Starome zavjetu predstavljena prvim i posljednjim slovima abecede, sa slovom u sredini!

Ovo je definicija biblijskog „pravila prvoga spominjanja”. Prvi put kada je neka tema predstavljena jest najznačajnija referenca za tu riječ, koja je sjeme, i ona sadrži sav DNK potreban da proizvede čitavu priču. Druga po važnosti referenca u „pravilu prvoga spominjanja” jest posljednja referenca, jer se ondje povezuju sve priče koje nastaju između početka i svršetka. „U Otkrivenju se sve knjige Biblije susreću i završavaju”, a Otkrivenje je posljednja knjiga Biblije.

Hebrejska riječ „istina” koju razmatramo započinje slovom „Aleph”, trinaesto slovo je „Mem”, a dvadeset i drugo i posljednje slovo jest „Tav”. Naravno, postoje razne nijanse u definicijama tih slova, ovisno o tome kojemu se jezikoslovcu obratite za tumačenje, no opće su definicije vrlo poučne.

א (Aleph): Prvo slovo hebrejske abecede, a često se povezuje s jedinstvom te predstavlja Božansko i vječno, simbolizirajući povezanost između Boga i stvorenja.

מ (Mem): Trinaesto slovo hebrejskoga alfabeta i često se povezuje s vodom.

ת (Tav): Posljednje slovo hebrejskoga alfabeta, a nosi značenje „oznaka” ili „znak”. Često se povezuje s pojmom dovršenja ili „pečata” stvaranja. U drevnome hebrejskom slovo Tav imalo je oblik križa.

Hebrejska riječ prevedena kao „istina” koju razmatramo sastoji se od tri slova koja zajedno predstavljaju vječno evanđelje. Što? To se lako prepoznaje ako razumijete da su poruke trojice anđela vječno evanđelje. To je prepoznatljivo zato što značenja ta tri slova predstavljaju poruku trojice anđela.

Prvi anđeo iz četrnaestoga poglavlja Otkrivenja prepoznaje vječno evanđelje, a zatim cijelomu svijetu govori da se „boji Boga” i da Ga proslavi klanjajući se Stvoritelju. Definicija (Alefa), prvoga od tih triju slova, glasi: „Božanski, Vječni Bog i, kao Stvoritelj čovječanstva, Bog kojega ljudi trebaju sa strahopoštovanjem štovati i klanjati Mu se.”

Alef predstavlja poruku prvoga anđela.

Poruka drugoga anđela poziva ljude iz Babilona, označuje vrijeme kada se izliva Duh Sveti i prepoznaje pobunu Babilona. Definicija slova (Mem) povezana je s vodom (simbolom izlivanja Duha), a ono je trinaesto slovo abecede; broj trinaest simbol je pobune te tako označuje Babilon. Mem predstavlja poruku drugoga anđela.

Treći anđeo upozorava ljude da ne prime žig Zvijeri, razlučuje dvije skupine štovatelja i Božji gnjev. Značenje slova (Tav) jest da ono predstavlja „znak“, (žig Zvijeri); ono predstavlja pečat stvaranja (Božji pečat). Samo slovo oblikovano je kao križ. Tav predstavlja poruku trećega anđela.

„Što je pečat Boga živoga, koji se stavlja na čela Njegova naroda? To je znak koji anđeli, ali ne ljudske oči, mogu pročitati; jer anđeo zatornik mora vidjeti taj znak otkupljenja. Razumni je um vidio znak križa s Kalvarije na usvojenim sinovima i kćerima Gospodnjim. Grijeh prijestupa Zakona Božjega uklonjen je. Na sebi imaju svadbenu haljinu te su poslušni i vjerni svim Božjim zapovijedima.

„Gospodin neće opravdati one koji poznaju istinu ako ne slušaju njegove zapovijedi riječju i djelom.“ Maranatha, 243.

Hebrejska riječ prevedena kao „istina” sastoji se od triju slova od kojih svako ima vlastitu definiciju. Te su tri definicije također definicije poruka trojice anđela. One su također i definicije poruke prvoga anđela, jer je poruka prvoga anđela bila poruka na početku adventizma, a poruka trećega anđela jest poruka na kraju adventizma. Budući da Isus prikazuje kraj početkom, prvi anđeo posjeduje sva proročka obilježja poruke trećega anđela. Time definicije triju hebrejskih slova postaju simboli ne samo poruke trećega anđela, nego i poruke prvoga anđela.

Ivanu je u Otkrivenju bilo rečeno da napiše ono što tada bijaše, i čineći to istodobno će pisati ono što će biti u budućnosti. Zabilježio je početak kako bi predočio svršetak. Bez ikakve dvosmislenosti, adventisti sedmoga dana upozoreni su da proučavaju i objavljuju poruku milerita, koja je poruka prvoga anđela. Proučavajući i objavljujući te istine i tu povijest, objavljujat ćemo poruku trećega anđela i ponavljati povijest prvoga anđela.

„Bog nam ne daje novu poruku. Mi trebamo naviještati poruku koja nas je 1843. i 1844. izvela iz drugih crkava.“ Review and Herald, 19. siječnja 1905.

„Sve poruke dane od 1840. do 1844. sada valja iznijeti sa silom, jer ima mnogo ljudi koji su izgubili svoje uporište. Poruke trebaju ići svim crkvama.“ Manuscript Releases, svezak 21, 437.

„Istine koje smo primili 1841., '42., '43. i '44. sada se trebaju proučavati i naviještati.“ Manuscript Releases, svezak 15, 371.

„Došlo je upozorenje: Ništa se ne smije dopustiti da uđe što bi uznemirilo temelj vjere na kojemu gradimo još otkako je poruka došla 1842., 1843. i 1844. godine. Ja sam bila u toj poruci, i od tada stojim pred svijetom, vjerna svjetlu koje nam je Bog dao. Ne namjeravamo maknuti svoja stopala s platforme na koju su bila postavljena dok smo iz dana u dan tražili Gospodina usrdnom molitvom, tražeći svjetlo. Mislite li da bih se mogla odreći svjetla koje mi je Bog dao? Ono treba biti kao Vječna Stijena. Ono me vodi otkako mi je dano.“ Review and Herald, 14. travnja 1903.

Poruka prvoga anđela i povijest u kojoj je ta poruka bila iznesena usporedne su s našom sadašnjom poviješću i prikazuju je — uz određene proročke ograde. Obje su te povijesti također predstavljene trima slovima kojima se božanski lingvist poslužio da oblikuje riječ „istina“. A ta riječ „istina“ predstavlja vječno evanđelje.

Povijest milerita na početku adventizma predstavlja prvoga anđela, a povijest na kraju adventizma, koju predstavlja treći anđeo, jest usporedna povijest, ali one sadrže određene razlike.

Prvi anđeo objavljuje otvaranje suda, a treći anđeo objavljuje završetak suda. Proročka struktura na kojoj se odvijala povijest adventizma istovjetna je i u svojoj početnoj i u svojoj završnoj povijesti. Može se pokazati da oba kraja slijede tri koraka trojice anđela dok se pojavljuju u povijesti. A ta tri anđela ujedno su i ta tri slova. Stoga se proročki slijed događaja na oba kraja adventizma temelji na tri koraka trojice anđela, koji su putokazi što su također predstavljeni tim trima hebrejskim slovima koja tvore riječ „istina“.

Alfa je početak adventizma, Omega njegov svršetak, a slovo u sredini, budući da je trinaesto slovo, tako označuje pobunu adventizma od njegova početka pa sve do njegova svršetka.

Poučeni smo o tome gdje je Božji put:

Tvoj je put, o Bože, u Svetišću: tko je tako velik Bog kao naš Bog? Psalam 77,13.

U Svetišću nalazimo da je Božji put isti onaj put od tri koraka kao i poruke trojice anđela. U predvorju strah Božji navodi čovjeka da prinese žrtvu i zadobije opravdanje. U Svetinji je posvećenje prikazano životom molitve, predloženim kadionim žrtvenikom, životom proučavanja, predloženim stolom za prinosne kruhove, i životom službe, predloženim svijećnjacima. Svetinja nad svetinjama predstavlja sud. Kada posjedujemo strah Božji, kako je prikazan u poruci prvoga anđela, tražimo opravdanje podno križa, u predvorju. Kada smo opravdani (učinjeni pravednima), hodimo u novosti posvećenoga života (rasta u svetosti), kako je to prikazano Svetinjom. Svetinja predstavlja djelo kršćanina, kako su ga ostvarili mileriti tijekom poruke drugoga anđela, praćene Ponoćnim pokličem. Opravdani i posvećeni, pripravljeni smo za sud koji je prikazan Svetinjom nad svetinjama. Tri koraka Svetišta, koji između ostaloga predstavljaju tri teološka pojma — opravdanje, posvećenje i proslavljenje — a također predstavljaju i poruke trojice anđela, i naravno također predstavljaju poruku prvoga anđela, i naravno također predstavljaju tri slova koja se upotrebljavaju za tvorbu riječi „istina“.

U predvorju Svetišta također nalazimo sva tri koraka. Prvi korak u Svetište mora predočavati posljednji korak Svetišta, kao što prvi anđeo odgovara trećemu anđelu. Prvi korak u predvorju jest

klanje prinosu, koje predstavlja opravdanje. Drugi je korak umivaonik, gdje se uklanja salo (griješ) i prinos čisti prije završnih koraka. Voda umivaonika obilježje je drugoga koraka. Treći je korak stvarna paljenica, koja je bila praslika Krista na križu, gdje je sud bio izvršen. Ista se tri koraka nalaze u prvome koraku Svetišta, kao što se ista tri koraka nalaze i u poruci prvoga anđela. Načelo alfe i omega nalazi se unutar Svetišta, kao što je i u porukama triju anđela, kao što je i u slovima koja tvore riječ „istina“.

Proročanstvo o 2300 godina ima istovjetnu strukturu. Proročanstvo je započelo s tri dekreta i završilo dolaskom poruke trećega anđela 22. listopada 1844. Proročanstvo iznosi pet proročkih linija, a povijest na početku proročanstva o 2300 godina predstavlja završnu povijest svakoga od tih pet proročanstava. Početak i završetak cjelovitoga proročanstva o 2300 godina imaju tri dekreta, a ono završava s tri poruke.

Početak proročanstva 457. pr. Kr. zbilo se u teškim vremenima te je omogućio Židovima da se vrate i ponovno sagrađe hram i grad. U skladu s predviđanjem, 49 godina poslije, nakon djela koje je započelo 457. pr. Kr., ono je bilo dovršeno u teškim vremenima. Početak tih 49 godina oslikava kraj tih 49 godina.

Godina 457. pr. Kr. označava početak proročanstva koje ukazuje na pomazanje Krista pri Njegovu krštenju. Njegovo je pomazanje označilo početak Njegova djela sabiranja naroda da bude građanstvo Novoga, a ne Staroga Jeruzalema, kao što je drevni Izrael bio sabran da ponovno izgradi doslovni Jeruzalem 457. pr. Kr.

457. pr. Kr. također označava početak proročanstva koje određuje kada će Krist biti razapet. Sestra White povijest križa dovodi u istu liniju s Velikim razočaranjem od 22. listopada 1844., a također povijest prijelaza preko Crvenoga mora usklađuje s Velikim razočaranjem. Godine 457. pr. Kr. bilo je razočaranje koje je predoznačavalo razočaranje Hebreja kod Crvenoga mora, Veliko razočaranje adventista, razočaranje učenika na križu i Ezrino razočaranje 457. pr. Kr.

„Ezra je očekivao da će se velik broj vratiti u Jeruzalem, ali broj onih koji su se odazvali pozivu bio je razočaravajuće malen. Mnogi koji su stekli kuće i zemljišta nisu imali želje žrtvovati te posjede. Ljubili su lagodnost i udobnost te su bili sasvim zadovoljni ostati. Njihov je primjer predstavljao zapreku drugima koji bi inače možda izabrali pridružiti svoju sudbinu onima koji su napredovali vjerom.“ Proroci i kraljevi, 612.

457. pr. Kr. također označava početak proročanstva koje utvrđuje kada će drevni Izrael biti razveden od Boga i kada će evanđelje biti odneseno poganima, čime se označava kraj posebnog vremena kušnje od 490 godina osobito određenog za drevni Izrael. Stoga 457. pr. Kr. označava početak njihova vremena kušnje, a 34. po. Kr. označava kraj njihova vremena kušnje, predočujući da je vrijeme kušnje adventizma započelo 1844. i završava nedjeljnim zakonom.

Postoji još nekoliko drugih unutarnjih vremenskih proročanstava unutar proročanstva o 2300 godina, ali sva ona nose pečat Alfe i Omega. Njihovi počeci predočuju njihove završetke.

Važno je uočiti da je drevni Izrael bio učinjen čuvarom Božjega zakona, a da je moderni Izrael bio učinjen ne samo čuvarom Njegova zakona, nego i čuvarom Njegovih proročanstava. Kada je

Gospodin sklopio savez s drevnim Izraelom, učinio ih je čuvarima Deset zapovijedi kako su bile napisane na dvjema kamenim pločama. Kada je sklopio savez s modernim Izraelom u mileritskoj povijesti, učinio ih je čuvarima svoje proročke riječi, kako je predložena na dvjema Habakukovim pločama, predstavljenima pionirskim kartama iz 1843. i 1850. godine. Početak drevnoga Izraela oslikava početak modernoga Izraela.

„Gospodin je pozvao svoj narod Izrael i odvojio ga od svijeta, kako bi mu mogao povjeriti sveti zalog. Učinio ih je čuvarima svoga Zakona; i naumio je po njima sačuvati među ljudima spoznaju o sebi. Po njima je svjetlost Neba trebala zasjati u tamnim mjestima zemlje, i glas se trebao čuti kako poziva sve narode da se odvrte od svojega idolopoklonstva te služe živomu i istinitomu Bogu.

„Da su Hebreji bili vjerni povjerenju koje im je bilo povjereno, bili bi sila u svijetu. Bog bi bio njihova obrana i uzvisio bi ih iznad svih drugih naroda. Njegova bi se moć i istina otkrivale po njima, i oni bi se, pod Njegovom mudrom i svetom vladavinom, istaknuli kao primjer nadmoćnosti Njegove vlasti nad svakim oblikom idolopoklonstva. Ali oni nisu održali svoj savez s Bogom. Povodili su se za idolopokloničkim običajima drugih naroda; i umjesto da ime svojega Stvoritelja učine hvalom na zemlji, izvrgnuli su ga preziru.“

„Ipak, Božja se namjera mora izvršiti. Svijetu se mora objaviti spoznaja Njegove volje. Bog je dopustio da ruka tlačenja dođe na Njegov narod i raspršio ih kao sužnje među narodima. U nevolji su se mnogi od njih pokajali za svoje prijestupe i tražili Gospodina. Tako raspršeni po zemljama pogana, raširili su spoznaju o pravome Bogu.“

„U ovo doba Bog je pozvao svoju crkvu, kao što je pozvao drevni Izrael, da stoji kao svjetlo na zemlji. Moćnim sjećivom istine — porukama prvoga, drugoga i trećega anđela — odvojio je narod od crkava i od svijeta, da ih dovede u svetu blizinu sa samim sobom. Učinio ih je čuvarima svojega zakona i povjerio im velike istine proroštva za ovo vrijeme. Kao i sveta proročanstva povjerena drevnom Izraelu, i ovo je sveta povjerenost koju treba priopćiti svijetu.“

„Proročanstvo objavljuje da će prvi anđeo objaviti svoju vijest ‘svakom narodu i plemenu i jeziku i puku’. Upozorenje trećega anđela, koje čini dio iste trostruke poruke i koje je poruka za ovo vrijeme, neće biti ništa manje rasprostranjeno. Zastava na kojoj je ispisano: ‘Zapovijedi Božje i vjera Isusova’ treba se visoko podići. Sila prve i druge poruke treba biti pojačana u trećoj. U proročanstvu je prikazana kao objavljena jakim glasom od anđela koji leti posred neba, i privući će pozornost svijeta.“

„Najstrašnija prijetnja ikada upućena smrtnicima sadržana je u poruci trećega anđela. To zacijelo mora biti strašan grijeh koji navlači Božji gnjev nepomiješan milošću. Ali ljudi nisu ostavljeni u tami glede ove važne stvari; upozorenje protiv štovanja Zvijeri i njezina lika treba biti dano svijetu prije izlivanja Božjih sudova, kako bi svi mogli znati zašto se sudovi izvršavaju i imali priliku izbjeći ih.“ Signs of the Times, 25. siječnja 1910.

Izrada dviju ploča, kao ispunjenje drugoga poglavlja Habakuka, bila je ispunjenje nekoliko proročanstava.

Stat ću na svoju stražu i postaviti se na kulu, i motrit ću da vidim što će mi reći i što ću odgovoriti kad budem ukoren. A Gospodin mi odgovori i reče: Zapiši viđenje i učini ga jasnim na pločama, da može trčati onaj koji ga čita. Jer viđenje je još za određeno vrijeme, ali na svršetku će progovoriti i neće slagati; premda oklijeva, čekaj ga, jer će zacijelo doći, neće zakasniti.

Evo, duša njegova koja se uzoholi nije prava u njemu; ali pravednik će živjeti od svoje vjere. Habakuk 2,1–4.

Izrada i pionirskog grafikona iz 1843. i pionirskog grafikona iz 1850. bila je ispunjenje proročanstva. Proučavanje Habakukovih tablica pruža obilje dokaza za to. No odlomak u Habakuku daje važan doprinos toj točki u našem razmatranju.

„Vidjela sam da je karta iz 1843. bila upravljana rukom Gospodnjom i da se nije smjela mijenjati; da su brojke bile onakve kakvima ih je On htio; da je Njegova ruka bila nad njima i prikrla pogrešku u nekima od brojki, tako da je nitko nije mogao vidjeti, sve dok Njegova ruka nije bila uklonjena.” Early Writings, 74, 75.

Nakon 1843. godine Gospodin je usmjerio da se izradi druga karta, ali da se prva karta (1843.) ne smije mijenjati, osim nadahnućem.

„Vidjela sam da istinu treba jasno iznijeti na pločama, da su zemlja i punina njezina Gospodnja, te da se ne smiju štedjeti potrebna sredstva kako bi se ona učinila jasnom. Vidjela sam da je stari dijagram bio upravljn od Gospoda i da se na njemu ne smije izmijeniti ni jedan prikaz, osim nadahnućem. Vidjela sam da su prikazi na dijagramu bili onakvi kakvima ih je Bog htio, te da je Njegova ruka bila nad jednom pogreškom u nekim od prikaza i prikrivala je, tako da je nitko ne bi vidio dok se Njegova ruka ne ukloni.” Spalding and Magan, 2.

Dok je živjela s bratom Nicholsom (koji je izradio kartu iz 1850.), u vrijeme kada je on izrađivao kartu, sestra White rekla je da je vidjela kartu iz 1850. u Bibliji.

„Vidjela sam da je Bog bio u izdavanju karte po bratu Nicholsu. Vidjela sam da u Bibliji postoji proročanstvo o ovoj karti, i ako je ova karta namijenjena Božjem narodu, ako je dovoljna za jednoga, dovoljna je i za drugoga, a ako je jednome bila potrebna nova karta naslikana u većem mjerilu, svima je potrebna isto toliko.“ Manuscript Releases, sv. 13, 359.

Habakuku je bilo zapovjedbno: „Zapiši viđenje i učini ga razgovijetnim na pločama.” Dvije Habakukove ploče bile su simbol saveza koji je Bog sklopio s adventizmom kada ih je učinio povjerenicima svojih proročanstava, upravo kao što je učinio kada je stupio u savez s drevnim Izraelom i dao dvije ploče zakona te odgovornost da budu čuvari zakona. No Habakuk u vezi s pločama koje su trebale viđenje učiniti razgovijetnim prepoznaje dvije skupine štovatelja. Jednu skupinu, čija je „duša uznosita” i „nije prava”, te drugu skupinu, koja je označena kao „pravednik” koji će „od svoje vjere živjeti.”

Kontekst Habakuka pokazuje da oni koji su opravdani žive po vjeri koja se temelji na proročkoj Riječi, kako je prikazano dvjema pločama, te stoga oni koji nisu opravdani odbacuju početke adventizma. Poanta koju želim iznijeti temelji se na jednom odlomku koji smo razmatrali prije

nekog vremena. On glasi:

„Ali teme kao što su Svetište, u vezi s 2300 dana, Božje zapovijedi i vjera Isusova, savršeno su prikladne da objasne prošli adventni pokret i pokažu kakav je naš sadašnji položaj, da utvrde vjeru onih koji sumnjaju i daju sigurnost slavnoj budućnosti. Često sam viđala da su to bile glavne teme na kojima bi glasnici trebali prebivati.” Rani spisi, 63.

Upravo smo razmotrili sve četiri ove istine: Svetište, 2300 dana, zapovijedi Božje i vjeru Isusovu. Sve četiri te istine smjestili smo u okvir istine koji je bio „savršeno proračunat da objasni prošli adventni pokret i pokaže kakav je naš sadašnji položaj“. Taj okvir jest „pravilo prvoga spominjanja“, on je obilježje Alfe i Omega, i on je okvir istine, jer riječ „istina“ sadržava posve isto obilježje kao i sve četiri istine koje su označene kao „sadašnja istina“, a koja je bila osmišljena da objasni početak adventizma.

Ako ništa drugo, to znači da je riječ prevedena kao „istina“, koju razmatramo, okvir vječnoga evanđelja, i okvir posljednje poruke upozorenja, i okvir poruke trećega anđela, te velik dio Otkrivenja Isusa Krista.

Posljednja poruka upozorenja, prikazana kao Otkrivenje Isusa Krista u prva tri retka prvoga poglavlja Otkrivenja, posvjedočena je po drugi put na kraju Otkrivenja. Kraj Otkrivenja svjedoči o prvim redcima Staroga zavjeta, a također i o posljednjim redcima Staroga zavjeta. Na temelju tih četiriju upućivanja može se, primjenom božanskoga pravila postavljanja proročke linije na proročku liniju, zaključiti da posljednja poruka upozorenja ima veze sa Stvoriteljevim odnosom prema Njegovim stvorenim bićima. Ona se tiče Njegove stvaralačke sile. Ona se tiče načina na koji se Njegova stvaralačka sila priopćuje Njegovoj crkvi. Ona se tiče svojstva Božanstva koje poistovjećuje svršetak s početkom. To je poruka koja dolazi neposredno prije završetka vremena milosti, i još više od toga. Promotrena zajedno, ona govori o Božjoj stvaralačkoj sili! A prvi spomen Njegove stvaralačke sile nalazi se na početku Postanka 1, od prvoga retka pa sve do trećega retka drugoga poglavlja.

U početku stvori Bog nebo i zemlju. A zemlja bijaše bez oblića i prazna; i tama bijaše nad licem bezdana. I Duh Božji lebdio je nad licem voda.

I reče Bog: Neka bude svjetlost! I bi svjetlost. I vidje Bog svjetlost da je dobra; i rastavi Bog svjetlost od tame. I nazva Bog svjetlost Dan, a tamu nazva Noć. I bi večer, i bi jutro — dan prvi.

I reče Bog: Neka bude svod posred voda, i neka dijeli vode od voda. I načini Bog svod, i rastavi vode koje bijahu pod svodom od voda koje bijahu nad svodom; i bi tako. I prozva Bog svod Nebom. I bi večer, i bi jutro — dan drugi.

I reče Bog: Neka se vode pod nebom skupe na jedno mjesto, i neka se pokaže kopno. I bi tako. I Bog prozva kopno Zemlja, a skupljene vode prozva Mora. I vidje Bog da je dobro. I reče Bog: Neka zemlja pusti iz sebe travu, bilje što nosi sjeme, i drveće rodno koje na zemlji donosi plod prema svojoj vrsti, u kojemu je njegovo sjeme. I bi tako. I zemlja pusti iz sebe travu, bilje što nosi sjeme prema svojoj vrsti, i drveće koje donosi plod, u kojemu je njegovo sjeme, prema

svojoj vrsti. I vidje Bog da je dobro. I bi večer i bi jutro — dan treći.

I reče Bog: Neka budu svjetlila na svodu nebeskom da dijele dan od noći; i neka budu za znakove, i za vremena, i za dane, i za godine; i neka budu kao svjetlila na svodu nebeskom da rasvjetljuju zemlju. I bi tako. I načini Bog dva velika svjetlila: veće svjetlilo da upravlja danom, a manje svjetlilo da upravlja noću; načini i zvijezde. I postavi ih Bog na svod nebeski da rasvjetljuju zemlju, i da upravljaju danom i noću, i da dijele svjetlo od tame. I vidje Bog da je dobro. I bi večer, i bi jutro — dan četvrti.

I reče Bog: Neka vode obilno vrve živim bićima što se miču, i ptice neka lete nad zemljom po otvorenom svodu nebeskom. I stvori Bog velike kitove i svako živo biće što se miče, što ih vode obilno iznjedriše, prema njihovim vrstama, i svaku krilatu pticu prema njezinoj vrsti; i vidje Bog da je dobro. I blagoslovi ih Bog govoreći: Plodite se i množite te napunite vode u morima, i ptice neka se množe na zemlji. I bi večer, i bi jutro — dan peti.

I reče Bog: Neka zemlja proizvede živa bića prema njihovim vrstama: stoku, gmizavce i zemaljske zvijeri prema njihovim vrstama. I bi tako. I načini Bog zemaljske zvijeri prema njihovim vrstama, i stoku prema njezinim vrstama, i sve što gmiže po zemlji prema njegovoj vrsti. I vidje Bog da je dobro. I reče Bog: Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična; i neka vladaju nad morskim ribama i nad pticama nebeskim, i nad stokom, i nad svom zemljom, i nad svakim gmizavcem što gmiže po zemlji. Tako stvori Bog čovjeka na svoju sliku, na sliku Božju stvori ga; muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog, i reče im Bog: Plodite se i množite, i napunite zemlju, i podložite je sebi; i vladajte nad morskim ribama i nad pticama nebeskim i nad svim živim što se miče po zemlji. I reče Bog: Evo, dajem vam sve bilje što nosi sjeme po svoj zemlji i svako drvo na kojemu je plod što nosi sjeme: neka vam bude za hranu. A svim zemaljskim zvijerima i svim pticama nebeskim i svemu što gmiže po zemlji, u čemu je dah života, dadoh za hranu sve zeleno bilje. I bi tako. I vidje Bog sve što je načinio, i gle, bijaše veoma dobro. I bi večer, i bi jutro — dan šesti. Tako budu dovršeni nebo i zemlja i sva vojska njihova. I sedmoga dana dovrši Bog svoje djelo koje je načinio; i počinu sedmoga dana od svega djela svojega koje je načinio. I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti ga, jer u njemu počinu od svega djela svojega koje Bog stvori i načini. Postanak 1:24–2:3.

Prethodni stihovi predstavljaju cjelokupno svjedočanstvo stvaranja, naglašavajući da Božja riječ posjeduje stvaralačku snagu.

Neka se sva zemlja boji Gospodina; neka svi stanovnici svijeta strahuju pred njim. Jer on reče, i tako bi; on zapovjedi, i sve postade postojano. Psalmi 33,8.9.

Ista stvaralačka sila koja je stvorila svijet, Krist koristi da preobrazi ljude.

„Stvaralačka energija koja je pozvala svjetove u postojanje nalazi se u Božjoj riječi. Ta riječ daje silu; ona rađa život. Svaka zapovijed jest obećanje; prihvaćena voljom, primljena u dušu, ona sa sobom donosi život Beskonačnoga. Ona preobražava narav i ponovno stvara dušu na sliku Božju.

„Tako udijeljeni život na isti se način održava. ‘Od svake riječi koja izlazi iz usta Božjih’ (Matej 4,4) čovjek će živjeti.“ Odgoj, 126.

Otkrivenje Isusa Krista naglašava kako se Riječ Božja prenosi ljudima. Ona dolazi od Oca k Sinu, od Sina anđelu, od anđela proroku koji je zapisuje i šalje crkvama. Proces priopćavanja izložen na početku i na kraju knjige Otkrivenja također je predložen Jakovljevom ljestvama, s anđelima koji uzlaze i silaze po ljestvama. Predložen je i Zaharijinim dvjema zlatnim cijevima koje dovode ulje u Svetište. Proces priopćavanja između Boga i čovjeka predmet je biblijskog proroštva, a poruka koja se odašilje sadrži stvaralačku silu koja je načinila svemir. U procesu priopćavanja u prvom poglavlju Otkrivenja valja razumjeti da poruka predana crkvama sadrži silu da preobrazila laodikejca u filadelfijca.

Bilo da razmatramo početak ili svršetak Staroga ili Novoga zavjeta, poruka je ista. Bog prenosi posljednju poruku upozorenja, i ona sadrži Božju stvaralačku silu ako je čuju i drže oni koji je čuju. Poruka koja to ostvaruje postavljena je unutar božanskog okvira Alfe i Omege. Početak, sredina i svršetak. Tri hebrejska slova koja zajedno tvore riječ „istina” jesu vječno evanđelje, a slova i njihova značenja, kao i riječ koju proizvode kada se međusobno spoje, simboliziraju načelo, a također i Onoga koji je Alfa i Omega. To naglašava Njegovu stvaralačku silu. Posljednje tri riječi izvještaja o stvaranju svaka započinju s ta tri slova, redoslijedom koji tvori riječ „istina”.

Tri riječi koje čine završetak pripovijesti o stvaranju započinju trima slovima koja zajedno tvore riječ „istina”. Posljednje tri riječi retka započinju slovima א (Aleph), מ (Mem) i ת (Tav) tim redom. Te se tri riječi prevode kao „Bog”, „stvori” i „načini”. Te tri riječi, od kojih svaka započinje slovima א (Aleph), מ (Mem) i ת (Tav) tim redom, dodatno naglašavaju cjelovitost i uređenost pripovijesti o stvaranju. Taj su obrazac židovski komentatori zabilježili kao zanimljivo jezično obilježje hebrejskoga teksta.

Izvještaj o stvaranju započinje riječima „u početku”, a završava trima riječima koje predstavljaju Alfom i Omegu, početak i svršetak, prvoga i posljednjega. Stvaralačka sila prikazana u svjedočanstvu Postanka započinje i završava potpisom čudesnoga jezikoslovca.

Prvo nečega koje ilustrira posljednje od toga nečega ono je što je prorok Ivan naglasio kada je, pišući ono što je tada bilo, istodobno pisao ono što će biti.

Završna poruka upozorenja o Iliji, prikazana na kraju Staroga zavjeta, prepoznaje isto proročko načelo, u kontekstu krize zakona o nedjelji i približavanja sedam posljednjih zala.

„Pravilo prvoga spominjanja” i sve što ono predstavlja jest „okvir” unutar kojega se treba smjestiti „sadašnja istina”. Taj je okvir „pravilo prvoga spominjanja”, koje je ujedno i jedno od Božjih svojstava.

U knjizi proroka Daniela, koja predstavlja početak adventizma, i u knjizi Otkrivenja, koja predstavlja kraj adventizma, nalazimo zadivljujuće paralele kada ih promatramo prema načelu da prvo oslikava posljednje. Knjiga proroka Daniela iznosi jedno Kristovo svojstvo kada rabi ime Palmoni, koje znači čudesni brojitelj tajni. Daniel također predstavlja Isusa kao arkandela Mihaela. Ivan je uporabljen da učini isto što i Daniel, te on ne označuje gospodara matematike niti vođu anđela, nego gospodara jezika. Kada promatramo Isusa kao gospodara abecede, trebamo razmotriti Psalam 119, najdulje poglavlje u Bibliji.

Psalam 119 akrostih je složen prema slovima abecede, što znači da prva slova svakoga niza od osam redaka započinju istim slovom. U hebrejskoj abecedi ima dvadeset i dva slova, pa stoga postoje dvadeset i dva odjeljka od po osam redaka. Svaki odjeljak započinje slovom abecede prema redoslijedu abecede, a zatim svaki od osam redaka pridruženih tomu slovu započinje tim slovom. Za svako slovo postoji osam redaka; stoga osam redaka pomnoženih s dvadeset i dva slova hebrejske abecede daje sto sedamdeset i šest redaka. Psalam naglašava poslušnost Bogu koji je Bog reda (otuda akrostihna struktura), a ne kaosa.

Još jedna istaknuta tema u Psalmu 119 jest duboka istina da je Božja Riječ posve dostatna. Kroz cijeli Psalam pojavljuje se osam različitih izraza koji se odnose na Božju Riječ: zakon, svjedočanstva, propisi, odredbe, zapovijedi, sudovi, riječ i uredbe. Gotovo u svakom retku spominje se Božja Riječ. Psalam 119 potvrđuje ne samo narav Svetoga pisma, nego također potvrđuje da Božja Riječ odražava sam karakter Boga. Zapazite ove Božje attribute iznesene u Psalmu 119:

1. Pravednost (stihovi 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Vjernost (redak 42)
3. Istinitost (redci 43, 142, 151, 160)
4. Vjernost (redak 86)
5. Nepromjenjivost (redak 89)
6. Vječnost (redci 90, 152)
7. Svjetlo (redak 105)
8. Čistoća (redak 140)

Psalam se otvara s dva blaženstva. „Blaženi” su oni kojih su putovi neporočni, koji žive prema Božjem zakonu, koji drže Njegove uredbe i traže Ga svim svojim srcem. To su pouke za nas u ovom velikom Psalmu. Riječ Božja dostatna je da nas učini mudrima, odgoji u pravednosti i osposobi za svako dobro djelo (2 Timoteju 3,15–17).

Naravno, Psalam 119 dio je teme koja je u religijskom svijetu uglavnom nerazriješena. Ona se odnosi na pitanje koji je redak središnji redak Biblije i koje je poglavlje središnje poglavlje Biblije. Ako pretražite internet, naići ćete na razne rasprave usredotočene na to koju Bibliju upotrebljavate i tako dalje. Problem sa svakim stajalištem u toj raspravi jest u tome što određenje središta Biblije, bilo da je riječ o retku ili o poglavlju, treba odrediti autor Biblije, a ne ljudski proučavatelj ili kritičar Biblije.

Biblija uči da svemu postoji početak i kraj. Svemu ima svoje vrijeme.

Sve ima svoje vrijeme, i svakomu naumu pod nebom vrijeme: vrijeme rađanja i vrijeme umiranja; vrijeme sađenja i vrijeme čupanja posađenoga. Propovjednik 3,1.2.

Postoji vrijeme rađanja i vrijeme umiranja, a ipak postoji i život koji se odvija između početka i svršetka naših života. Rođenje je kratak trenutak u vremenu, kao i smrt. Život je sredina i općenito je s njime povezano mnogo više povijesti nego s vremenom kada se rađamo i vremenom kada

umiremo.

Sredina u „pravilu prvoga spomena“ općenito ima mnogo više svjedočanstva nego početak i kraj. Tražiti jedan jedini redak ili poglavlje u Bibliji i odrediti ga kao sredinu znači zanemariti biblijske dokaze, premda su početak i svršetak u biti vremenske točke; sredina je općenito vremensko razdoblje. Naravno, početak, svršetak i sredina bit će u skladu jedno s drugim, premda je često isti putokaz na kraju suprotnost početku.

Isus je poistovjetio Ivana Krstitelja s Ilijom, i obojica prikazuju isti proročki slijed događaja, ali Iliju je progonila opaka žena (Jezebel) koja je nastojala utamničiti i ubiti Iliju, no to nikada nije učinila. Ivana, koji je bio simbol Ilije, tražila je zla žena (Herodijada) da ga utamniči i ubije, i to je učinila. Ilija i Ivan međusobno su zamjenjivi simboli, ali imaju neka proročka obilježja koja su suprotna obilježja, a ipak i dalje stoje u uzajamnoj usporednosti. Ilija nikada nije umro, Ivan jest. Razumijevanje da su proročki putokazi koji se međusobno podudaraju često suprotnosti omogućuje onima koji žele vidjeti da je sredina Biblije Psalam 118.

Kad primjenjujemo načelo pravila prvoga spominjanja onako kako ga definiramo, nalazimo da je početak sredine Biblije Psalam 117, najkraće poglavlje u Bibliji, koje se sastoji od dva retka. Nakon njega slijedi 118. poglavlje, koje je sredina Biblije, a za 118. poglavljem slijedi 119., koje je najdulje poglavlje u Bibliji i završetak sredine Biblije. Čudesni jezikoslovac označava početak najkraćim poglavljem, a zatim kraj označava najduljim poglavljem. To su dva suprotna poglavlja. Početak je sjeme, a završetak je mjesto gdje se razvija potpuno zrela biljka, gdje su sva svjedočanstva smještena unutar sredine povezana u cjelinu. Obratite pozornost na Psalam 117.

Hvalite Gospoda, svi narodi; slavite ga, svi puci. Jer velika je prema nama milost njegova, i istina Gospodnja ostaje dovijeka. Hvalite Gospoda. Psalmi 117:1, 2.

Riječ koju razmatramo, a koja se sastoji od triju slova, u drugom je retku prevedena kao „istina“ te predstavlja početak sredine Biblije (sredina Biblije jesu Psalmi 117–119). Kraj sredine jest Psalam 119. Psalam 118 sredina je sredine. Psalam 118 umetnut je između najkraćega i najdužega poglavlja u Bibliji, a najkraće, koje je početak, iznosi riječ „istina“, koja je sastavljena od triju slova što predstavljaju tri koraka vječnoga evanđelja i čine okvir za razumijevanje istine. Taj okvir jest načelo koje predstavlja Kristov karakter kao Alfu i Omegu.

Završetak središnjeg dijela, budući da je 119. poglavlje alfabetski akrostih smješten u sredinu Biblije, naglašava čudesnoga jezikoslovca. Četiri puta u 119. poglavlju ista je riječ prevedena kao istina.

I ne uzmi riječ istine sasvim iz mojih usta, jer sam se uzdao u tvoje sudove. Redak 43.

Tvoja je pravednost vječna pravednost, i tvoj je zakon istina. Redak 142.

Blizu si, Gospode, i sve su tvoje zapovijedi istina. Redak 151.

Riječ je tvoja istinita od početka, i svaki od pravednih sudova tvojih traje dovijeka. Redak 160.

Istina u ovim redcima jest pravilo biblijskog proroštva koje prepoznaje svršetak od početka, a istina u tim redcima jest da je Alfa i Omega stavio svoj potpis na sredinu Biblije, kao što je učinio za početak i za svršetak. Potpis Prvoga i Posljednjega jest „okvir” za izlaganje završne opomene poruke trećega anđela. Posljednji dio sredine obuhvaća četiri retka u kojima se rabi riječ prevedena kao „istina”, premda je četvrta uputnica prevedena jednostavno kao „istinit”. Posljednji završetak tih četiriju redaka utvrđuje da je „od početka” riječ „istina”.

Na početku, u izvještaju o stvaranju u Postanku jedan i dva, riječ „istina“, premda nije izravno zapisana, predstavljena je u posljednje tri riječi izvještaja o stvaranju, jer svaka riječ započinje slovima koja, redom, tvore riječ „istina“. U početku bijaše Riječ, i po Njemu je sve stvoreno, a svjedočanstvo stvaranja u Postanku započinje riječima: „U početku“ i završava trima riječima koje predstavljaju istine povezane s jednim Kristovim svojstvom koje je u Izaiji određeno kao dokaz da je On jedan i jedini Bog.

Sredina Biblije (Psalmi 117–119) započinje u 117. poglavlju upućivanjem na istinu da početak predstavlja svršetak, uporabom riječi „istina“. Ta je riječ sastavljena od triju slova koja predstavljaju vječno evanđelje i poruke trojice anđela te označuju završetak izvještaja o stvaranju. Kraj sredine Biblije jest prikaz abecede koju je proizveo čudesni lingvist kako bi uspostavio razumijevanje da je ono što se sada otkriva o Njegovu karakteru u skladu s definicijom riječi otkrivenje, jer Otkrivenje Isusa Krista jest poruka osmišljena da predstavi vid Kristova karaktera koji dosad nije bio u potpunosti prepoznat, ako je uopće bio prepoznat. To je otkrivenje u skladu s crtama povijesti saveza, jer povijest saveza uključuje dokaze o Božjem nastojanju da se objavi putem imena kako se Njegova-priča odmotavala.

„Velika načela zakona, same naravi Boga, utjelovljena su u Kristovim riječima na gori. Tko god gradi na njima, gradi na Kristu, Stijeni vjekova. Primajući Riječ, primamo Krista. I samo oni koji tako primaju Njegove riječi grade na Njemu. ‘Jer drugoga temelja nitko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen, a taj je Isus Krist.’ 1 Corinthians 3:11. ‘I nema ni u kome drugome spasenja; jer nema drugoga imena pod nebom dana ljudima po kojemu se moramo spasiti.’ Acts 4:12. Krist, Riječ, objava Boga,—očitoвање Njegova karaktera, Njegova zakona, Njegove ljubavi, Njegova života,—jedini je temelj na kojemu možemo graditi karakter koji će opstati.” Mount of Blessings, 148.

Naravno, ima još mnogo toga što bi valjalo obraditi u vezi s ovom istinom, ali ovdje ćemo stati.